Два брати, два кеди вранці
опинилися у ранці...

Починає правий мову:
— Ми, нарешті, разом знову!

Лівий — голосом тоненьким:
— Добре з братиком рідненьким
Як жилось тобі в шухляді?
Чи були сусіди раді?
Бо мене весь час з-під ліжка
проганяла сіра мишка.

— Той господар наш, Іванко,—
розкидайло хоч куди!
І тому ми, брате, разом
зрідка лиш,
вряди-годи...

Сором глянути на те,
як він пошуки веде,
злиться: — Кеди-винуваті,
бігають самі по хаті...

— Якби ноги в нас були,
ми б од нього утекли!